

Ån

Anblicket av Markus väckte alltid samma legendomliga tanke. Antagligen för att han en gång var en tillfällig bekant till min mor. Det var på den tiden hon ännu brydde sig om att vara tillsammans med någon.

Deras bekantskap, eller det "imiterade förhållandet", som Molly kallade det som pågick mellan dem, höll på i några månader. Jag var bara en liten parvel, jag fyllde sex år den sommaren, och hade inte ord för vad som hände. Ärligt talat tycker jag inte jag greppar det idag heller. Men det kan bero på att åren

har gått. Jag minns vad min bror sa när Markus tjochoade utanför dörren.

”Nu kommer Markus Brajare.”

Det var något han hade hört på gården att man kallade honom. Han hette annars Jons-son.

På den tiden var Molly min moster. Fast inte min riktiga moster. Hon kallades bara så. Hon var en gång kär vän till min mor. Trots att det är några år mellan dem, fem tror jag det är, höll de ihop från det de var unga fram till att mor bröt med henne.

Tiden före Markus var som jag minns den en enda stor röra. När han kom in i bilden skruvades den förvirrade och stökiga stämningen upp än mer. Det var som en ständigt pågående villervalla. Ett tivoli på högvarv. Buller och skrån blandades med skrik och stön. Skräp och kläder i varenda vrå. Man snubblade alltid över något. Gräl och slagsmål kunde snabbt och alltid lika oväntat, särskilt hos mor, växla över i en mjuk vänlighet. Men det var en godhet som kostade på. Man hörde det på rösten. Den blev len. Men också främ-

mande. Det kom något skrovligt i den, något som satt i vägen för orden, och gjorde att hon fick pressa sig förbi med sådan kraft att rösten sprack. Som glas under en klack.

Lika snabbt som känslsamheten kom vek den undan. Den ersattes med en febril aktivitet som varade i några timmar. Ett hålligång som tröttade ut Markus och mor så fullständigt, att de likt trasiga leksaker blev liggande någonstans. På golvet, i en möbel, eller i sängen. Ibland i flera dagar.

Då och då kom Molly på besök. Men till skillnad från tiden före Markus, då mor och Molly kunde sitta i timmar och prata, stannade hon bara en stund. Och hon passade på när Markus var ute. Hon hade för det mesta något med sig, godis kallade de det, som gjorde att mor kramade och kysste Molly. Min bror och jag kunde få var sin hamburgare med pommes frites och Cola. Och medan vi åt dessa favoriträtter stängde mor och Molly in sig i sovrummet.

Jag minns att Molly doftade gott. Det fanns något kvar i lägenheten efter hennes korta be-

sök. Hon tyckte inte om Markus. Och inte heller om det som höll på att hända med Marie, min mor. Det sa hon ofta innan hon gick. Hon sa det medan hon hämtade jacka och väska som låg slängda på en stol i köket och knöt bandanan över huvudet. Sedan kysste hon mor igen. Men inte som Markus gjorde, utan stillsamt och försiktigt och strök henne med ena handen över kinden.

”Jag önskar att du var den du var”, kunde hon säga.

När cirkusen en dag i mitten av maj fick ett tvärt och brutalt slut togs jag om hand av myndigheterna. Det blev lugnare. Men orden för att beskriva vad som hände de där timmarna innan polisen kom för att hämta Markus och min mor, båda vilt protesterande, skrikande och sparkande, de orden letar jag efter. Ständigt och jämt. De försvann någonstans på vägen. De gick förlorade i tumultet. Inför synen av min bror liggande orörlig på köksgolvet, upplöstes de som bilder tagna i motljus. Så tror jag det var.